

liberal ungdom

Nr 3/2020 | TEMA: FÖRÄNDRING

liberal ungdom

Ledare

Hej förbundet!

Det var inte meningen att det skulle bli såhär. När det nummer du nu håller i handen skrevs var det meningen att jag febrilt skulle packa till kongressen, och försöka sova ikapp efter Almedalen. Så borde det varit, om det hade varit som vanligt.

Förändring är det enda som är konstant, som det heter, och därför har det varit temat på detta nummer. Skribenterna och illustratörerna har tillsammans med våra gästskribenter skrivit om allt som inte är som förr. Numera gästskribenter i plural, dessutom, då vi valt att bredda detta så att både en avgående vice förbundsordförande och en yngre distriktsstyrelseledamot får rum att skriva en hälsning.

Utan att sommaren riktigt alls blev av så är det snart höst. Men först väntar kräftskivor, svampställen, blåbärsplockning och allt annat som sverigedemokraterna i sitt kulturkrig drömmer om. Vi får väl blanda idylliska sensommarsverige det med lite arga debattartiklar och frihetsdemonstrationer - så inte sverigevännerna får för sig att börja tycka om oss. I värsta fall kan ni ju använda den här tidningen för att vifta bort myggor och fläkta bort värmen - eller varför inte stjäla ett argument eller två och gå loss på twitter? Något roligt ska vi ju ha trots att vi inte ses.

Vi ses eventuellt och förhoppningsvis på den eventuella kongressen på läslovet.

Trevlig läsning!

innehåll

TEMA: Förändring

S 2-3 Ledare, redaktion och produktion

S 4-5 Hänt i LUF-landet

S 6-8 Vad vi kan lära oss av Black Lives Matter

S 9 Annons från Timbro förlag

S 10-12 Förändring på riktigt och på låtsas

S 13-14 Bort med kapitalismen

S 15-17 Lita aldrig på Socialdemokraterna

S 18-19 Tack och adjö

S 20-22 Upp till kamp för friheten

S 23-25 Skepp och hoj, liberal livboj!

S 26-27 FO-krönika: Höj era röster - mot Ängelholm

redaktion och produktion

Kontakta redaktionen på: karin.pettersson@me.com

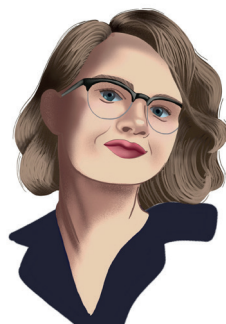
Karin Pettersson
Redaktör

Marcus Willershausen
Skribent

Edvin Mårtenson
Illustratör

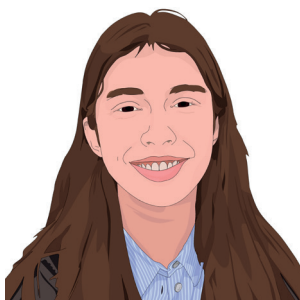
Tuwa Bjöwi Källqvist
Illustratör

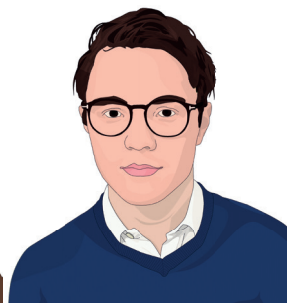
Love Frisell
Skribent

Mimmie Björnsdotter
Grönkvist Skribent

Thea Erlandsson
Skribent

Willhelm Sundman
Skribent

Ansvarig utgivare

Thea Andersson

Layout och redigering

Elin Oskarsson / Karin Pettersson

Tryck

Danagård Litho

Omslag

Tuwa Bjöwi Källqvist

Liberal ungdom ges ut av
Liberala ungdomsförbundet och
utkommer fyra gånger om året.

LUF är Liberalernas ungdomsförbund, och
verkar för individuella rättigheter,
marknadsekonomi och global frihet.

Bli medlem på luf.se.

**LIBERALA
UNGDOMSFÖRBUNDET**

hänt i luf-landet

Lansering av rapport om statlig klåfingrighet

Frida Jansson har skrivit en rapport om tio sätt att öka friheten genom avskaffanden av många begränsande regelverk. Rapporten innehåller de självklara förslagen som liberaliseringar av tobaks- och alkoholregleringar men även några mer svårsmälta för den väluppfostrade så som tillåtande av porrfilmställningar.

Tre rapporter skrivna av sommarrapportörerna är också på väg, om skola, knark och grön skatteväxling, signerade Linn Rydberg, Max Hjelm & Hannes Sjöberg och slutligen Viktor Karlsson. Vi håller tummarna för att siffrorna stämmer!

Från ord till handling

Under ett FS-möte där kampanjande och behovet av värvning diskuterades erbjöd Luf Västmanlands adjungerad DO Anton Holmlund FS att kampanja i Västerås dagen efter mötet. Sagt och gjort blev det kampanj i de sju kungarikenas land.

Ingen studentvila i studentstaden

Under sommaren har Luf - Uppsala anordnat en bokcirkel kring Timbros nya bok Feminism – en antologi. Blir det Genusdoktrinen då till hösten kanske?

Röd terror, demokratisk error

Luf-Väst fortsätter kampen mot den kinesiska kommunistdiktaturen och uppmärksammas från flera håll för kreativa demos. Kämpa på, det går inte att vinna mot friheten!

Willhelm Sundman

Vad vi kan lära oss av Black Lives Matter

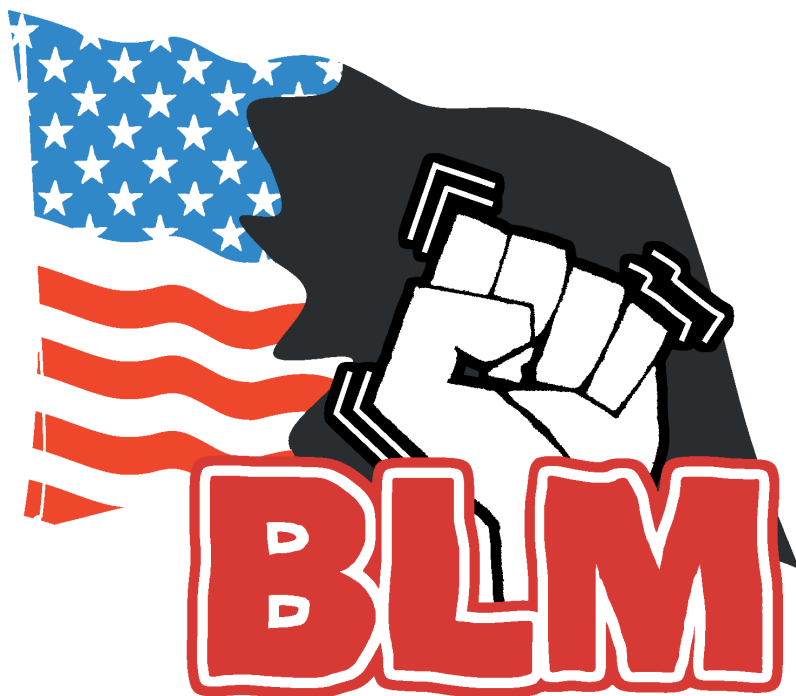
Målet med politiken är för många att uppnå någon form av förändring i samhället. I svensk kontext brukar politisk förändring oftast handla om frågor som skatter, migration eller sjukvård - partipolitik som sällan diskuterar den övergripande visionen för hur samhället bör se ut. Black Lives Matter-rörelsen i USA har däremot en tydlig vision av vilket samhälle de vill se. En vision av antirasism och jämlikhet - att svarta människor har samma rättigheter och förutsättningar i samhället, på riktigt. En vision som därefter kokas ner i olika konkreta förslag, exempelvis att förbjuda så kallade no-knock warrants som ger polisen rätten att gå in i en bostad utan förvarning. Detta efter att Breonna Taylor, 26, sköts till döds i sitt egna hem den 13 mars 2020 under en no-knock raid; en händelse som exemplifierar polisens användning av övervåld och systematiska misstro mot svarta människor. BLM:s vision riktar in sig på att bekämpa den institutionella rasismen i USA som präglar alla svarta människors verklighet, och för att förstå denna rasism krävs det att vi blickar bakåt i tiden.

De första svarta människorna som satte sin fot på nordamerikansk mark gjorde det i kedjor, men även efter slaveriet avskaffades i USA 1865 fortsatte svarta människor ändå vara ofria. Detta på grund av att det trettonde tillägget till konstitutionen, som förbjöd slaveriet, gjorde detta med undantaget "as a punishment for crime". I sydstaterna efterföljdes detta av så kallade "black codes" som innebar att svarta människor aktivt förföljdes och spärrades in för att kunna fortsätta utnyttjas som slavar i bland annat bomullsindustrin, enligt ThoughtCo. Huruvida detta var av ren rasism eller motiverat av ekonomiska skäl är omdiskuterat men en sak är säker, svarta människor förblev i grunden ofria. Ytterligare en konsekvens blev att svarta människor målades upp som kriminella och farliga av samhället - stereotyper som än idag lever kvar. Därefter utvecklades segregationslagar som delade upp svarta och vita människor i skolor, på bussar och i andra aspekter av världen vilket spädde på idén om att svarta och vita människor var olika mycket

värda. Det krävdes hela 100 år för att svarta medborgare skulle åtnjuta civila rättigheter i USA, mycket tack vare medborgarrättsrörelsen, men dessa 100 år var tillräckliga för att ett rasistiskt tankesätt skulle ingjutas i det amerikanska samhället. Normer och stereotyper kring svarta människor hade redan vuxit fram och tillåtit diktera samhällets strukturer.

Normerna om att svarta människor var kriminella och farliga förstärktes ytterligare när Richard Nixon 1971 deklarerade sitt "War on Drugs" och gjorde drogmissbruk till sin främste fiende. Nixon skapade Drug Enforcement Administration och öste flera miljoner dollar på att bekämpa droghandeln i USA. Den högt

uppsatte tjänstemannen för Nixons kampanj John Ehrlichmann medgav senare även att detta var aktiva försök att splittra och förstöra svarta samhällen, vilket Dan Baum skriver om i sin rapport "Legalize It" för Harper's Magazine. Genom att medvetet ljuga om droger kunde senare även Ronald Reagan rättfärdiga hårdare och kraftigare rättspolitik, som bland annat ledde till att inspärningen för icke-våldsamma narkotikabrott ökade från 50 000, 1980, till 400 000, 1997, enligt Drug Policy Alliance, vilket påverkade svarta individer och familjer i allra största grad. Därför bör det inte komma som en överraskning att var tredje svart man i USA förväntas sitta

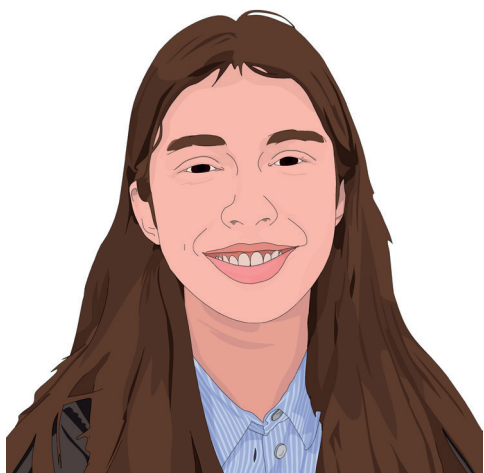

inspärрад under något tillfälle av sitt liv, enligt Sentencing Project. Vad man tydligt kan se är att ofriheten ständigt följer med i historien, och den ofriheten gör det oundvikligt att ett system av institutionell rasism växer fram i samhället.

Rasismen i USA är alltså ett system som har sina rötter i alla aspekter av samhället, även om denna text endast berör toppen av isberget, och är sammanflätat på ett sätt så komplicerat att det känns omöjligt att lösa. Kampen mot rasism möts inte bara av rasister, utan även politiker, makthavare och en övertrampande polisstat, som på ett eller annat sätt gynnas av den existerande samhällsordningen. För att lösa den strukturella rasismen i USA finns det flera förslag, allt från att sluta

finansiera polissystemet till "slavery reparations", ekonomisk kompensation för slavättlingar, men oavsett vad man tror på går det att konstatera att politisk förändring från grunden kommer ta lång tid. Om samhället i flera hundra år varit genomsyrat av rasism kommer det ta minst lika lång tid att fullständigt omvända det till att bli genomgående antirasistiskt. Därför bör vi inte tveka i att stå upp för det som är rätt och begära politisk förändring på riktigt.

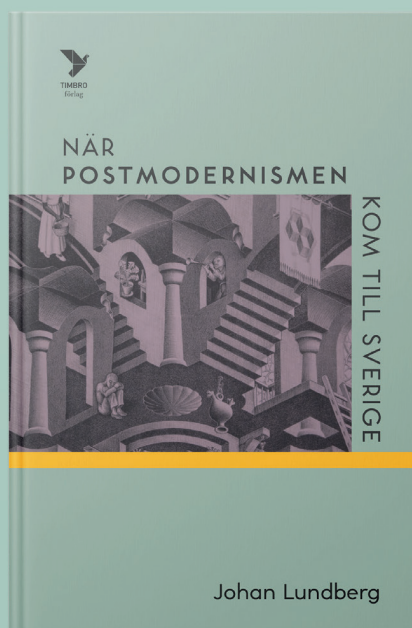
Man måste vara radikal, orädd och ihärdig - det är den viktigaste lärdomen från Black Lives Matter-rörelsen. Det går inte att skynda långsamt, eller vara överdrivet pragmatisk. Precis som Harriet Tubman, Martin Luther King Jr och Rosa Parks vågade utmana den rådande samhällsordningen under sin tid, till förmån för rättvisa, humanitet och frihet, måste vi också göra det genom att ansluta oss till den anti-rasistiska kampen som BLM leder under vår livstid. Genom donationer och demonstrationer i solidaritet, men även genom att själva konfrontera problemen gällande rasism som finns både i Sverige och Europa. Endast på det sättet är vi äkta liberaler.

Thea Erlandsson

När postmodernismen kom till Sverige

JOHAN LUNDBERG

I *När postmodernismen kom till Sverige* undersöker Johan Lundberg hur det gick till när dessa svårtillgängliga resonemang fick fäste på svenska kultursidor, universitet och myndigheter.

I centrum står de som spelade en avgörande roll för postmodernismens svenska genombrott: Jean-Claude Arnault, Sara Danius, Stefan Jonsson, Masoud Kamali och, framför allt, Horace Engdahl.

TIMBRO
förlag

Förändring på riktigt och på låtsas

Historien upprepar sig inte, ansåg författaren Mark Twain, men den kunde ofta rimma.

Inspirerade av arabiska vårens demokratiaktivister, ockuperade grupp ungdomar och aktivister Zucotti Park utanför Wall Street hösten 2011. När poliserna avlägsnade dem, hade rörelsen redan blivit global. I städer världen över spred sig Occupy-rörelsen, löst organiserade under parollen "Vi är de 99 %". Men Occupy luddiga mål, icke-hierarkiska organisation och beroende av sociala medier gjorde det svårt att bli mer än en aktivistgrupp för millennialgenerationens ångest när det blev uppenbart att inga eftergifter skulle ges. Med åren bröts rörelsens upp, lades ner och absorberades upp av andra grupper. Som aktivisterna under arabiska våren hade överskattat intresset för sitt demokratiska projekt, hade Occupy överskattat intresset för sin slarvigt formulerade klasskamp.

Demonstrationer har återigen tagit plats på USA:s gator nio år senare. Den här gången bakom det enkla

budskapet: Svarta liv är värdefulla. Orden har skanderats sedan amerikansk polis kvävde George Floyd till döds under en arrestering i våras. Rörelsen bakom demonstrationerna, Black Lives Matter (BLM), grundades i samband med kravaller i Ferguson 2014 efter att polisen hade skjutit Michael Brown, men det var först efter George Floyd den rörelsen blev ett globalt fenomen som enat ungdomar, föräldrar och aktivister världen över mot polisvåld och rasism.

BLM:s breda uppslutning och lösa organisation har suddat ut rörelsens gränser så mycket att professionella tyckare enkelt kan tillskriva den sina fördomar. Vare sig det är vänsterns förhoppningar om en antirastisk revolution eller högerens rädsla för en rasidentitär masspsykos. Verkligheten är som vanligt oftast tråkigare. En opinionsundersökning från amerikanska PEW Research Center från i juni visar att en majoritet

”När förändring upplevs som en omöjlighet är det lätt att flytta fokus från politik, till aktivism som en metod för självförverkligande, till exempel en abstrakt kamp mot rasister. Men ett projekt som bygger på andras vilja och förmåga till självinsikt blir oundvikligen instabilt och kommer enbart hålla så länge tillräckligt många vill och orkar delta.”

av vuxna amerikaner i grupperna whites, blacks, hispanics och asians har en positiv eller mycket positiv syn på BLM. Inte direkt ett kvitto på påstådd radikalism.

Det vore inte en överdrift att BLM har på egen hand initierat en ny debatt om rasism, den här gången med fokus på institutionell rasism. Till skillnad från i vardaglig bemärkelse berör detta inte enskildas fördomar och intolerans, utan hur institutionerna verkar i förhållande till etnicitet och hudfärg. Både policy och bristen av policy kan oproportionerligt missgynna rasifierade på ett kollektivt plan, utan att vara direkt diskriminerande på ett individuellt. Tänk underfinansiering av skolor, segregation genom stadsplanering och bristande tillgång till välfärdstjänster i utsatta områden.

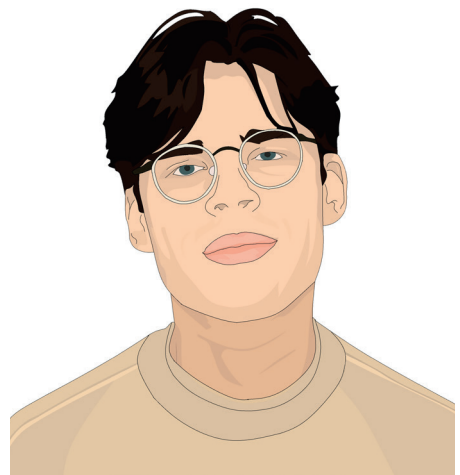
Poängen är att dessa exempel inte är tillfälligheter, utan påstås vara inneboende i systemet.

Institutionella problem är bekvämare att ignorera i förmån för symboliska åtgärder. Politikernas eftergifter har mer varit erkännande av aktivisternas berättigade ångest än faktisk politik. Namnbyten gator, små omorganiseringar i polisens budget och bortplockade statyer av slavägare erkänner alla problemet, utan att faktiskt angripa det. När förändring upplevs som en omöjlighet är det lätt att flytta fokus från politik, till aktivism som en metod för självförverkligande, till exempel en abstrakt kamp mot rasister. Men ett projekt som bygger på andras vilja och förmåga till självinsikt blir oundvikligen instabilt och kommer

enbart hålla så länge tillräckligt många vill och orkar delta. Bibeln har funnits lätt tillgänglig för läskunniga sedan boktryckarkonsten, ändå har kristna inte lärt sig att vända andra kinden till.

Vinnarna blir då de har någonting att sälja, bland annat politiker och debattörer. Ett ställningstagande för eller emot BLM ger billiga poänger utan någon egentlig insats. Jämför med den meningslösa distinktionen mellan klimatförnekare och de som erkänner klimatförändringarna står passiv eller skjuter upp åtgärder. Marknadsföringen är sedan länge medveten om detta. Bland BLM:s stora donatorer hittar vi internationella jättar som H&M, Amazon och MacDonalds. Aktivism säljer, men framför allt tvättar det bort associationerna av sweatshops och minimilönarbeten under slavliknande villkor. Svarta människors liv är värdefulla, men billig arbetskraft är viktigare.

Så länge BLM står i rampljuset kommer både rörelsens vänner och fiender vilja rida på dess framgångar och försöka forma den efter sina egna politiska projekt. Om arabiska våren och Occupy Wall Street ses som varnande exempel är det avgörande om rörelsen kan skapa ett eget projekt, istället för att bli en del av någon annans. Annars är vi tillbaka på ruta noll, i Zucotti Park 2011.

Love Frisell

Bort med kapitalismen

Ni har alla hört det. På historiektionerna i grundskolan så lärde man sig att välståndet från den industriella revolutionen och "uppkomsten" av kapitalismen berodde på teknologiska uppfinningar som järnvägen, spinnmaskinen eller kolframställning. Ackumuleringen av kapital la helt enkelt grunden till att vårt välstånd ökade från 1800-talet och framåt. "Ackumulera, ackumulera! Det är Moses och profeterna." som Marx beskrev det. Men allt det där är fel. Med hjälp av ekonomihistorikern och liberala superhjälten Deirdre McCloskey och hennes nya bok *Liberalism* ska jag visa att det är idéer och inte kapital som skapade vårt välstånd.

Först och främst, kapital har alltid funnits i alla tider – från stenålderns yxor till kinesiska muren – men vad gör vår tid annorlunda? Svaret McCloskey ger är att ekonomihistoriker är överens om att från 1800 och framåt har vi blivit 3000-10 000% rikare. Inte en eller två gånger rikare utan mellan trettio till hundra gånger rikare. Tänk på saker som "Billig mat. Stora lägenheter. Läskunnighet. Antibiotika. Flygplan. P-piller.

Universitetsutbildningar." Den här välståndökningen har hon döpt till "the Great Enrichment". Och det särskiljer historien som är i princip "en tablå över människans brott och lidande" som Voltarie sa. Människor innan vår tid levde i obeskrivlig fattigdom på ungefär 1-3 dollar om dagen. Tänk att bara leva på en kaffe latte om dagen. Vissa perioder kunde karaktäriseras av rikedom men de var endast begränsade och temporära och gick snabbt tillbaka i fattigdom igen. Exempelvis har nationalekonomen Angus Maddison beräknat att välståndet från år 1 till år 1820 ökade med ungefär 50%. Jämför det med "the Great Enrichment".

Tillbaka till ordet kapitalism. Det ordet är vad McCloskey kallar för den nederländska termen "tiggarnamn". Det är ett namn som används för att smutskasta en grupp men som sedan appropriera det för att använda det stolt. Exempelvis ordet "queer" eller "whig" i England. Detta är eftersom ordet "kapitalism" kommer från Marx efterföljare men har istället börjat användas av oss stolta liberaler. Vår kampanj om att vara "Både feminist och

kapitalist” kan man också ta som ett exempel. Det vi borde mena med den kampanjen är att vi tycker de idéer som kapitalismen bygger på är viktiga och inte själva kapitalet. Vi är LUF, inte Unga Aktiesparare.

Hennes alternativ till ordet “kapitalism” är istället “innovism”. Som ni kanske förstår har innovation en större betydelse här. McCloskey beskriver hur innan 1800-talet så uppmuntrades inte människor att uppfinna eller att skapa nytt. Att skapa ett helt nytt system för containertransport eller sälja Big Macs skulle vara helt otänkbart eftersom det inte uppmuntrades. Istället fanns det bara två sätt att bli rik på: med militär makt inom armén eller andlig makt i kyrkan. För McCloskey innebär innovismen en möjlighet för vanligt folk att pröva lyckan på en marknad och se om de kan bli “kommersiellt prövade framsteg”. Människor med idéer kunde bli en Kamprad eller en Rockefeller men också starta en frisörsalong eller sälja skor. I så fall blir kapital endast ett mål för att förverkliga idéerna. Idéer kom först, sen kapital.

Men denna nya term skulle också gynna oss ännu mer med tanke på att innovismen inbegriper liberalismens intåg i Europa enligt McCloskey. Om man är villig att anse att fattiga människor har idéer som

de vill förverkliga måste man också låta dem. Därför ser McCloskey hur Kinas ekonomiska mirakel började när man lät människor själva välja sitt ekonomiska öde. När människor fick större frihet att starta företag, flytta in till städerna och bort från det kollektivistiska jordbruket och komma med egna idéer började rikedomerna flöda. Men Zimbabwe däremot har inte upplevt samma välbefinnande trots allt kapital från Väst och det är eftersom dem inte gett sitt folk frihet. 80% av befolkningen lever i arbetslöshet samtidigt som regeringen skapar ett sprillans nytt rymdprogram. Nej, det världen behöver är det McCloskey redogör som Adam Smiths plan “för [social] jämlikhet, [ekonomisk] frihet och [juridisk] rättvisa”. Oavsett mängden kapital kan det inte lyckas utan frihet.

Det brukar vara lättare att ändra på människors åsikter än deras terminologi. Men låt oss för en gång skull förkasta detta ordet “kapitalism” som både är historisk och vetenskapligt inkorrekt och som dessutom är ett namn våra fiender gett oss. Innovismen visar istället att frihet har fungerat och kommer fungera.

Martin Norrby

Lita aldrig på Socialdemokraterna

Mitt Europa bygger inga murar, sade Stefan. Sedan byggde hans Europa murar. Fem år efter 2015 och migrationskrisen ska riksdagen staka ut framtidens migrationspolitik. Nu handlar det inte längre om att inte bygga murar, nu handlar det om hur muren ska se ut. För vårt Sverige bygger murar.

Öppna hjärtan och öppna gränser är värden som många liberaler värnar och vill bevara. Men det är inget som vi vinner mark i opinionen för just nu. En tydlig majoritet av riksdagens partier vill ha en stramare migrationspolitik än vad ivriga marknadsliberaler och globalister hoppas på. Fredrik Reinfeldts Moderaterna svängde snabbt efter att han klev ner från scenen på valvakan 2014 och lämnade svensk partipolitik bakom sig. Kristdemokraterna styrs till slut av KDU-generationerna Ebba Busch och Sara Skyttedal, ett maktövertagande helt rätt i tiden. Frireligiösa gamla tanter från Jönköping och tidigare partiledaren Alf Svensson är inte längre kärnan i partiet. Sverigedemokraterna är sverigedemokrater och sverigedemokrater gillar inte invandring.

Men nyckeln till den nya inriktningen ligger inte hos det så

kallade konservativa blocket, Jimmie Åkessons främsta politiska mål, utan hos Socialdemokraterna. Efter några decennier av migrationsliberalism har partiet hittat hem. Det är inte längre en liberal och idealistisk generation som för partiet framåt mot öppna gränser och rivna murar. Partiet har nu hittat hem till det gamla och gråa, hem till Olof Palme.

Han var systemkritiker, på sätt och vis en revolutionär figur, som hade jämlikheten som sin främsta politiska gärning. Och det lyckades han med – Sverige var som mest jämlikt 1980. Men jämlikheten och solidariteten gällde just i Sverige. Tal om internationell solidaritet var i tiden med dåtidens vänsterrörelse som var kritisk mot den amerikanska stormaktens imperialism och storföretagens dominans i världen. Det var lätt att ställa sig på den lilla människans sida i tredje världen med den

antagonisten man målade upp. Att man sedan nära bekantade sig med diktatorer var sekundärt, det var orden man sa, inte sakerna man gjorde som spelade roll. Orden var stora men de stora gärningarna få - vid valet mellan en generös migrationspolitik och att värna de svenska systemen valde Palme det sistnämnda. Han var ju faktiskt sosse.

Människan har aldrig varit den centrala figuren i socialdemokratien, det är det jämlika samhället som är det överordnade målet. Där ses inte välfärdsstaten som ett hinder för det samhälle och den värld man vill bygga, den är ett instrument för att uppnå vad man stakat ut. Därför kommer socialister, kanslihussossar och liberaler alltid krocka i en diskussion om migrationen. En fråga man

möjligen kan enas i, som familjeåterförening för flyktingar, är bara en liten parentes i den stora frågan där de stora motsatserna blottas när det kommer till vilket samhällssystem man vill se. När vissa vill kasta omkull det kapitalistiska systemet, några pragmatiskt vill höja skatterna för att expandera välfärdsstaten och andra vill banta den, då går det inte att komma överens. Här ligger även problemet för den svenska migrations- och integrationspolitiken som förts; vi öppnade dörren till Sverige som land men inte som samhälle. Nu vill Socialdemokraterna stänga båda dörrarna.

Idén om Socialdemokraterna som ett migrationsvänligt parti är en bild som är satt av de senaste

”Orden var stora men de stora gärningarna få - vid valet mellan en generös migrationspolitik och att värna de svenska systemen valde Palme det sistnämnda. Han var ju faktiskt sosse.”

decenniernas politik, men blickar man bakåt finns det inget stöd för en sådan historieskrivning. Det finns inte heller något intresse internt för att vara det. SSU vill riva upp asylrätten och ersätta det med ett kvotflyktingsystem, en lösning som i teorin kan verka bra men som i morgondagens praktik är omöjlig att införa. Tankesmedjan Tiden, som kan beskrivas som Sveavägen 68:s testballong för den egna rörelsen, vill se klassisk socialdemokratisk politik igen: stram invandring för att värna LO-medlemmarnas intressen och den stora välfärdsstaten. Vad partiet, som de senaste fem åren gått från att stänga gränsen till att driva igenom gymnasielagen till att slänga Miljöpartiet överbord för att förhandla med Moderaterna, har inte varit helt klart. Men de vill en sak hellre än allt annat; bli av med frågan. De två statsbärande partierna i Sverige har fått se sina väljare vända ryggen till för att vandra till SD. Medicinen verkar vara att bli som dem. Ett

socialdemokratiskt parti som återgått till sina rötter och ett moderat parti som även de sneglar tillbaka på det forna är därför två parter som rimligen borde kunna enas om hur många färre som ska få komma till Sverige. Det är en logisk men sorglig utveckling vi står inför.

Glöden från brandtalen på Götaplatsen i Göteborg och Medborgarplatsen i Stockholm den där hösten 2015 har sedan länge slocknat. Lågorna från bomberna över Syrien brinner ännu.

Marcus Willershausen

Tack och adjö

Att engagera mig i LUF är det bästa beslut jag någonsin har tagit. Jag överdriver inte. Genom LUF har jag träffat många av dem som jag idag räknar som mina närmsta vänner. Till och med tjejen jag ska gifta mig med nästa sommar har jag träffat genom mitt engagemang i LUF. Om inte det vore nog så har jag också lärt mig och fått vara med om oerhört mycket. Alltifrån att kasta tvättsvamp på norska riksdagsledamöter på Unge Venstres sommarläger, till att besöka Nato och Europaparlamentet.

Men det viktigaste har ändå varit kampen för frihet, och hur den genom LUFs aktivistiska ådra tar sig också utanför Sveriges gränser. I Kairo träffade och peppade jag demokratiaktivister från hela Mellanöstern och Nordafrika drygt ett år efter arabiska våren. Förra hösten fick jag möjlighet att på plats i Hongkong följa kampen för demokratins överlevnad. Den sortens aktivism är en viktig del i

LUFs organisatoriska DNA, och det är en av de saker som särskiljer oss från andra ungdomsförbund. Jag hoppas att den aktivismen aldrig försvinner.

I tio år har LUF varit en del av mitt liv, och har format både mig och mitt liv till vad det är idag. Under de tio åren har jag (som antytts ovan) hunnit vara med om en hel del. Men en av de viktigaste lärdomarna jag fått är ändå från min första kongress 2011. Det handlade om en debatt rörande stöd till ungdomsidrott. Jag själv var tränare i fridykning på den tiden och var väldigt passionerat för offentligt stöd till just idrott för unga. Så jag gick upp i talarstolen och argumenterade! Vad jag blev varse om i efterhand, är att jag uppenbarligen argumenterade emot mig själv, vilket Adam Cwejman (dåvarande förbundsordförande) upplyste mig om när jag gick förbi honom på vägen tillbaka till min plats. Gud vad jag skämdes. Men det blir lätt

” Det du och alla andra istället kommer att komma ihåg är hur goda vänner ni blev och alla coola saker ni fick vara med om på vägen.”

så första gången man är uppe i talarstolen. Lyckligtvis har de där misstagen vi gör en tendens att bara falla ur minnet hos både oss själva och hos andra. Året efter under Almedalsveckan kom Adam Cwejman fram till mig och frågade om råd kring vad han skulle säga i en försvarsdebatt, jävlar vad häftigt det kändes att en så cool person som Adam uppriktigt ville veta vad jag tyckte. Och uppenbarligen brydde han sig inte så mycket om, eller hade helt glömt min tabbe sommaren innan.

Jag tror att många av er som är nya i LUF känner ungefär som jag kände då. Att det är läskigt att ta sig upp i en talarstol eller säga någonting på ett CL, och framförallt är det dödsläskigt när någon som jag, Romina, Karl-Philip eller din distriktsordförande hör vad du säger. Men då kan det vara bra för dig att veta att jorden går inte under om du råkar tappa bort dig, säga fel eller om något annat blir knas. Det är bortglömt fortare än du hinner blinka. Det du och alla

andra istället kommer att komma ihåg är hur goda vänner ni blev och alla coola saker ni fick vara med om på vägen. Och trots misstagen, så kan det gå bra för dig i LUF.

Om du vill göra din röst hörd på ett möte med distriktet eller på kongressen, men är lite nervös, tveka inte att be mig om råd. Jag är din vän.

Christoffer Karlsson
Förste vice förbundsordförande

Upp till kamp för friheten

På 70-talet näckade min pappa med Magdalena Andersson. De båda var barn och eftersom familjen Grönkvist var bekant med Magdalenas familj blev det en gemensam utflykt en varm sommardag till ett nudistbad. Nakenbad var inte en ovanlig aktivitet för en barnfamilj - sådant var det radikala 70-talet.

Min farmor och farfar var dock knappast några radikaler. Pappa har beskrivit första maj som något av ett barndomstrauma, eftersom familjen tillhörde de få borgerliga familjerna på orten, och ej deltog i firandet. Men kanske spillde något av tidens radikalism över och smittade även den mer traditionella borgerligheten?

Få år i den politiska historien bär på sådan symbolisk sprängkraft som 1968. Startskottet för den radikala eran vi idag förknippar med 70-talet. I valsiffrorna från 68 är det dock svårt att uttyda någon vänstersväng. Socialdemokraterna gjorde sitt berömda 50%-val. Sossar må ofta anses tillhöra vänstersidan, men att de fortsatt fick styra landet efter 20 år av regeringsmakt kan knappast anses vara något vidare avbrott från status quo.

Riksdagens vänsterradikala alternativ, VPK, samlade bara ihop ynka 3 procent. Tidens anda förknippas ofta med alternativa vänsterströmningar, med utbrytargrupper och vänsterradikala föreningar med långa och komplicerade förkortningar. För den som tyckte att Kommunistiska förbundet marxist-leninisterna, KFML, inte kändes radikala nog, fanns Kommunistiska partiet marxist-leninisterna revolutionärerna, KPML(r), nära till hands. Men det blev ingen revolution då ingen av dessa grupperingar fick nog med röster för ett riksdagsmandat, tyvärr.

På sjuttioalet blev det inte så mycket bättre för vänsterns del. 1976 fick Sverige sin första borgerliga regering på fyrtio år och den första borgerliga majoritetsregeringen sedan den

allmänna rösträttens införande. Varför anses 68 vara ett sånt succé-år för vänster? Någon vänsterrörelse tog sig aldrig riktigt in i riksdag eller regeringen, så 68-vänsterns arv måste bestå i något annat än parlamentarisk förändring.

Statsvetaren Marie Demker, som skrivit boken 1968: då allt började, hävdar att det tydligaste arvet från 68-vänstern blev det antiauktoritära drag som präglade rörelsen. Ifrågasättandet av auktoriteter och acceptansen för alternativa livsstilar var viktiga komponenter i rörelsen. Attitydförändringar som hjälpt bana väg för landvinningar i hbtq-frågor såväl som liberaliseringen av Sverige. De borgerliga partierna var nämligen duktiga på att fånga upp den antiauktoritära strömningen och förvandla det till misstro på den stora statens lösningar. Många unga radikaler röstade senare på Centerpartiet - misstron mot centraliserade statliga lösningar spelade decentralisterna rakt i händerna.

Varje rörelse har motrörelser. Det senaste decenniet har vi sett nationalister och konservativa vinna allt mer mark. När Erik Haag visade rumpan i

julkalendern Tusen år till julafton, och pratade med barnen om sex i 70-talsavsnittet, fullkomligt rasade många föräldrar. Olämpligt för barn! Moralismen lever och frodas, den svenska synden verkar ha försvunnit.

Konservatismen har lyckats segla upp och bli folklig. 2018 gjorde KD succé med Ebba (Busch) Thor, och folk verkade inte kunna få nog av konservatism i klack. Greta Thurfjäll satte i artikeln om Huskvinnan (DN 20/10 2018) fingret på att många kvinnor

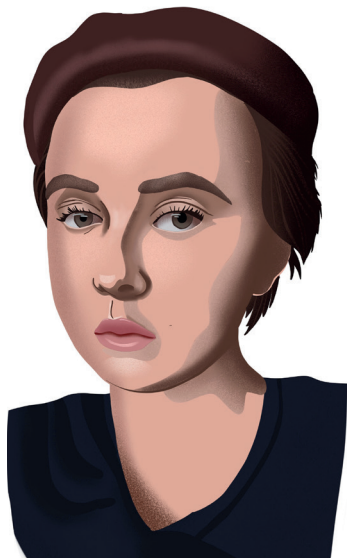
tycks känna en förbjuden dragning till traditionella könsroller, kanske som ett slags uppror mot äldre generationers feminister. Om det är något som aldrig kommer försvinna, är det ungdomars vilja att göra uppror mot sin föräldrageneration.

Men vad har då allt detta att göra med min näckande pappa?

I Uppsala har kommunen hamnat i konflikt med en nudist-förening, eftersom man valt att flytta deras nakenbadplats. Detta eftersom barnfamiljer har klagat på att de ej

känner sig välkomna på badplatsen. Acceptansen för nakenhet tycks ha gått ner. Alla måste ju inte vara bekväma med nakenhet, såklart, men än mer besvärande är kommunens val att gå barnfamiljerna till mötes. Som naturistföreningens ordförande säger: "Vi tycker att även minoriteter har rätt att finnas i ett juste och demokratiskt samhälle."

68-rörelsens ideal fortsatte forma samhället i många decennier. Förändring skapas inte bara genom riksdagsvalet var fjärde år, utan varje dag. Nykonservatismen är nog här för att stanna, och kommer fortsätta forma vårt samhälle. Just därför måste vi hålla den frihetliga fanan högt, höja våra röster och försvara vår rätt till nakenbad. Friheten kräver kamp. Kamrater, organisera er!

**Mimmie Björnsdotter
Grönkvist**

Skepp och hoj, liberal livboj!

Människan har ofta svårt att föreställa sig något den aldrig har upplevt. Försök föreställa dig en färg du aldrig har sett tidigare och problemet uppenbarar sig genast. Trots det tenderar vi att vara ihärdiga framtidsivrare. Förändra, förnya, förbättra - ja allt ska skruvas på och göras lite bättre än vad det är nu. Men det ena leder till det andra och slutmålet blir inte alltid så som man hade tänkt.

Den som haft nöjet att studera antik filosofi har kanske stött på tankeexperimentet om Theseus skepp från filosofen Plutarchos. Historien är den att krigshjälten Theasus skepp bevarades i en hamn som ett historiskt monument för allmänheten att beskåda. Över tid började delar på skeppet att ruttna och plankor byttes ut för att hålla det flytande. Men när alla delar tillslut var utbytta ställde sig Plutarchos frågan om man fortfarande kan säga att det var Theasus skepp, då krigshjälten aldrig satt en fot på någon av skeppets nuvarande delar. Är det egentligen inte en helt annan båt?

Man skulle kunna hävda att skeppet är ett monument likt en staty men då missar man poängen

med frågeställningen. Vad Plutarchos är ute efter är när något som förändras mister sin själ och vilka förändringar vi kan göra utan att tinget tappar sitt värde? Kopian är alltid mindre värd än originalet men originalet måste förvaltas och bevaras väl om den ska behålla sin betydelse.

Det är inte allt för långsökt att likställa den politiska processen med Plutarchos tankeexperiment. Hur stor och hur snabb förändring klarar en politisk rörelse eller ett parti av, innan det blir något helt nytt?

Tiden förändrar, och få människor skulle nog kunna påstå att de är exakt samma person nu som de var för tio år sedan. Precis som Theseus skepp är det svårt att peka på när denna förändring sker,

men att den sker är uppenbart, särskilt för den som inte på nära håll betraktat förändringens långsamma progression. Det gäller för människor på samma sätt som det gäller för politiska sammanslutningar. Den som vill samla folkligt stöd måste anpassa sig med tiden men utan att tappa sin själ. Affektionsvärdet som tidigare sympatisörer har och har haft för rörelsen får inte gå förlorat i processen.

Att inte vilja ändra sig är konservativt. Att inte våga väga sina egna argument eller lyssna till andras är dogmatiskt. Men vad säger vi om den som väljer att inte bry sig om hur den tagit sig dit den är? Den tidningen som du nu håller i dina händer grundades 1911 under namnet Frisinnad Ungdom. När ungdomsförbundet splittrades, samtidigt som riksdagspartiet, mellan frisinnade och liberaler 1923 startade både grupperna sina egna tidskrifter med andra namn. Vid återföreningen och bildandet av Folkpartiets ungdomsförbund återtog skriften det ursprungliga namnet Frisinnad Ungdom fram till 1960-talet. Även om det är svårt att svara på frågan om varför visar det på en vilja till förankring i

sin historia, vår historia.

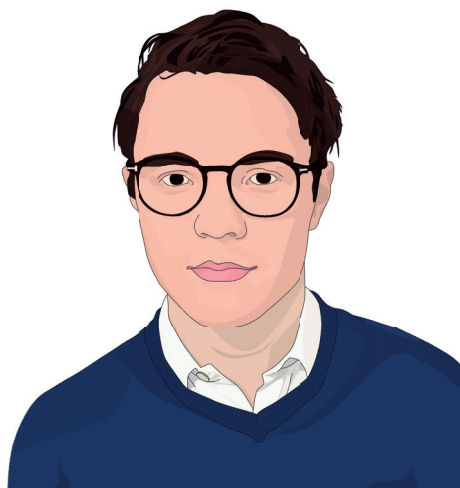
Likt Theseus skepp kanske man genom sin ständiga strävan att byta ut delar riskerar att förkasta förankringen som skapat det ursprungliga värdet. Men även om en förändring är nödvändig behöver det ske med en förståelse om att tid är en viktig faktor för att lyckas. Även om ett utbyte, ett inköp eller en restaurering är oundviklig innebär det inte att förändringen blir till det bättre direkt vid skiftet, eller överhuvudtaget bättre för den delen. Det räcker med att söka på "Monkey Christ" för att se hur förhastade handlingar kan förstöra ett ovärderligt arv.

Än tydligare blir förändringens konsekvenser när man ser till den svenska liberalismens vägval att gå från borgerlighetens vänster till vänsters höger. Anledningarna och argumenten bakom valet är goda, så som intentioner oftast är, trots detta är det enbart resultaten som syns som ger legitimitet till handlingen. Dessa resultat tar dock tid och tålamod står inte alltid högt i kurs bland varken medborgare eller medlemmar. Frågan är hur stor och snabb förändring det politiska landskapet tolererar innan det havererar.

”Likt tankar och idéer är trä ett levande material som påverkas av sin omgivning. Det tar en stund innan den nya biten i skrovet passar in och håller tätt. Över tid blir gliporna mindre och delen tätare och förenat med det hela.”

För att återgå till båten som metafor behöver en plank som byts ut få tid att svälla och fogas samman mellan de andra. Likt tankar och idéer är trä ett levande material som påverkas av sin omgivning. Det tar en stund innan den nya biten i skrovet passar in och håller tätt. Över tid blir gliporna mindre och delen tätare och förenat med det hela. Byts plankorna för snabbt och för ofta kan gliporna bli för stora och skeppet blir svårt att hålla vid ytan, och ingen vill vara sist kvar på ett sjunkande skepp. När arbetsinsatsen blir för stor för att laga alla springor och när läckorna blir för kraftiga för att kunna täta ordentlig kommer fler och fler att söka sin säkerhet över bord än under däck. Kvar står de som vägrar se hur skrovet tar in vatten eller de som ser det som

sin plikt att gå ner med skutan, medan andra skyndar sig för att ta sina chanser på havet med en livboj. Till slut kanske det enbart blir dessa bojar som flyter. En samling av liberala livbojar, ensamt guppande vid ytan men oförmögna till att varken få vind i seglet eller att ro något i hamn.

Willhelm Sundman

FO-krönika: Höj era röster - mot Ängelholm!

För några månader sen kom de första livstecknen från Dawit Isaak på många år. Han sitter fängslad utan rättegång i diktaturen Eritrea sedan 2001. Han spärrades in för att ha skrivit artiklar om en grupp politiker som krävde demokratiska reformer. Det är en hopplöst grym diktatur, i dagsläget på plats 178 av 180 på Reportrar utan gränser lista över pressfrihet. Bara Nordkorea och Turkmenistan är värre. Sådant är diktaturens modus operandi - den som kritiserar den måste försvinna för diktaturer vet att de inte tål kritik. Jag tänker också på Gui Minhai, fängslad av den

kinesiska diktaturen för att hans förlag publicerade regimkritik. Diktaturer inser att om man skulle få tala fritt så skulle de falla ihop som korthus.

Tyvärr blev ju kongressen uppskjuten men snart är det dags. Jag minns min första kongress. Jag var skitnervös och samtidigt riktigt taggad. Bara att få vara i samma lokal med giganter som Karin Pihl och Joakim Rönnbäck, fyfan! Att få vara bland alla smarta och härliga luffare i en hel helg ger mig energi att engagera mig resten av året.

I efterhand så tyckte jag att det var årets roligaste grej. Alla debatter om knasiga frågor och alla vänner för livet. Att få in en riktigt bra replik och sen bli talad tillrätta av någons ännu snyggare kontrareplik. Eller att få omvärdera sina synpunkter. Som när jag blev för hemskolning, mot det fria skolvalet och för lärarlegitimation - allt under en enda debatt! Det finns inget annat forum i Sverige med lika intressant liberal idédebatt som LUFs kongresser. Om dina föräldrar har bokat in någon dum hajk så åk absolut inte på den!

För er som åker på er första kongress har jag några tips:

- Lär dig dricka kaffe.
- En dyr luftmadrass är alltid värd pengarna.
- Våga gå upp i talarstolen i någon fråga - debatten behöver allas perspektiv för att bli bra!
- Te duger inte - **det måste vara kaffe!**

Kongresser är roliga och

intressanta men kom ihåg varför vi har dem. Liberala ungdomsförbundet finns främst till för alla de som ännu lever i ofrihet. Vi samlas för att det är kul såväl som för att skapa liberal politik. Vi debatterar med varandra men också för att i framtiden kunna debattera med dem som inte håller med oss alls. Därför hoppas jag alla vågar gå upp i talarstolen och göra sin röst hörd. En dag ska Dawit och Gui åter vara fria män. Alla andra dagar måste vi vara deras röst.

Romina Pourmokhtari
Förbundsordförande

Posttidning B

Avsändare
Liberala Ungdomsförbundet
Hantverkargatan 25 ÖG
11221 Stockholm